

دو کارشناس هرگونه برداشت درختان شکسته-افتاده را آسیب جبران‌ناپذیر به عرصه جنگل‌های هیرکانی دانستند

جنگلداری مقدم بر برداشت

شاهرخ جباری ارفعی؛ امروزه دانش جنگلداری و جنگل‌شناسی تأکید دارد که علاوه‌بر اینکه خشکه‌دار نباید از جنگل خارج شود بلکه بخشی از درختانی هم که تازه خشک شده یا شکسته-افتاده شده‌اند، باید بمانند تا تعادل جنگل محفوظ بماند

- [۵] - [۶]

ایپام ما| برداشت درختان شکسته و افتاده یکی از مهمترین خبرها در حوزه منابع طبیعی در آبان‌ماه بود که باعث شد کارزاری با بیش از ۳۰ هزار امضا در مخالفت با آن شکل بگیرد. چرا این برداشت حتی با مخالفت گروهی از کارشناسان که بر بهره‌برداری پایدار از عرصه‌های جنگلی موافق هستند، روبه‌رو شده است؟ دکتر «باریس مجنونیان»، استاد دانشگاه تهران، معتقد است برداشت‌های بی‌رویه طی یک سده آسیب‌پذیری جنگل‌های هیرکانی را به‌همراه داشته و «شاهرخ جباری ارفعی»، کارشناس امور جنگل و منابع طبیعی، خواستار جلوگیری از هرگونه برداشت درختان شکسته-افتاده در غیاب طرح جنگلداری و بدون امکان نظارت مستمر شده است.

جامعه جنگلی هم مثل جامعه انسانی تلفات و مرگ‌ومیر دارد. همان‌طورکه در جامعه انسانی عواملی چون عمر طبیعی، بیماری، سوءتغذیه، جنگ، تصادف و ... سبب مرگ انسان‌ها می‌شود، در جامعه جنگلی هم پایان دیرزیستی (عمرطبیعی)، رقابت، بیماری، خسارت حیوانات، صاعقه، آتش‌سوزی، کت‌زنی و ... سبب خشک شدن درختان می‌شود. این درختان را سرباشخش می‌نامند.

درختان دیگری نیز بر اثر طوفان، رانش زمین، باران سیل‌آسا و ... شکسته یا ریشه‌کن می‌شوند؛ این درختان را شکسته-افتاده‌نام‌گذاری می‌کنند. برخلاف تصور رایج، همه حجم خشک جنگل، خشکه‌دار محسوب نمی‌شود بلکه این درختان نقش خاصی در حیات عناصر اکوسیستم جنگل شامل مانند پرندگان، پستانداران، حشرات، قارچ‌ها و ... برعهده دارند. خشکه‌دارها و درختان شکسته-افتاده از نظر پوسیدگی درجات متفاوتی دارند؛ یا هنوز دارای چوب سالم و قابل‌استفاده هستند یا به درجه‌ای از پوسیدگی رسیده‌اند که کفش یا چکه به‌آسانی در درون آنها فرومی‌رود! بدیهی است تا درخت تازه افتاده است، به‌سرعت درختان خشک قدیمی نخواهند رفت.

البته دردهه‌های گذشته عملی معتقد بودند برای حفظ سلامت جنگل باید این دو دسته از درختان را از جنگل خارج کرد. حتی در جنگل‌شناسی یک نوع برش بنام برش بهداشتی وجود داشت که شامل این درختان می‌شد؛ اما امروزه دانش جنگلداری و جنگل‌شناسی بر این نظر است که علاوه‌بر اینکه خشکه‌دار نباید از جنگل خارج شود بلکه بخشی از درختانی هم که تازه‌خشک‌شده یا شکسته-افتاده شده‌اند باید بمانند تا تعادل جنگل محفوظ مانده و به حفظ تنوع زیستی و پایداری جنگل کمک کنند که میزان آن بسته به نوع جنگل و مرحله رویشی و تکاملی آن متفاوت است. همچنین، در آن زمان دستورکار چنین بود که عرصه جنگل باید پس از قطع و حمل درختان بهره‌برداری‌شده از بقایای چوب‌های بریده‌شده پاک می‌شد، اما این دستور فنی هم با پیشرفت دانش بشری تغییر پیدا کرد و مقرر شد حتی بخشی از این چوب‌ها که در اصطلاح فنی مازاد قطعوات نام دارد نیز باید در جنگل بماند و پس از پوسیده شدن به خاک برگردد و سبب تقویت آن شود. اما داستان خشکه‌دار و شکسته-افتاده از چه زمانی وارد گفت‌وگوهای چالشی شد؟

در دی‌ماه سال ۱۳۹۲ دولت وقت تصویب‌نامه‌ای داشت بنام برنامه

بهبه‌سازی پایش، حفظ، بهره‌برداری و مدیریت جنگل‌های کشور. مطابق این مصوبه تلویحاً قطع درختان سالم سرپا در طرح‌های جنگلداری شمال کشور ممنوع شد؛ زیرا در ماده ۶ آن شرایطی به شرح زیر برای بهره‌برداری تعیین شده بود:

ماده ۶. سازمان جنگل‌ها، مراتع و آبخیزداری کشور موظف است اجرای طرح‌های جنگلداری در شمال کشور را به‌نحوی برنامه‌ریزی و مدیریت کند که چوب حاصل از بهره‌برداری جنگل، صرفاً از درختان آسیب‌دیده (شکسته، افتاده، ریشه‌کن، آفت‌زده) و عملیات پرورشی تأمین شود.

این ماده ایهاماتی هم داشت چون درختان شکسته یا آفت‌زده مفهومی کش‌دار بوده و دامنه وسیعی را در بر گرفته و می‌گیرد؛ مضافاً بخشنامه سازمان متولی درختان توحالی را هم بر این موارد افزود که به قول معروف گل بود به سبزه نیز آراسته شد!

البته اجرای ماده ۶ دو-سه سالی بیشتر دوام نداشت؛ چون موج توقف فعالیت طرح‌های جنگلداری شمال کشور آن‌چنان فراگیر شده بود که علاوه‌بر کنشگران محیط‌زیستی، وزیر جهادکشاورزی و رئیس سازمان حفاظت محیط‌زیست، بخشی از مدیران و دست‌اندرکاران سازمان متولی جنگل را هم در برمی‌گرفت!

این موج در برنامه ششم توسعه ادامه یافت. در ماده ۳۸ این قانون هرگونه بهره‌برداری چوبی از سال سوم اجرای برنامه ممنوع شد؛ اما سازمان متولی در اقدامی عجولانه و بدون توجه به هشدارهای کارشناسی از درون و بیرون سازمان نسبت به توقف فعالیت طرح‌های جنگلداری در همان سال اول اجرای برنامه اقدام کرد که عوارض بسیاری به بار آورد که هنوز هم ادامه دارد و تنها یک مورد آن این روزها به رسانه‌ها کشیده شده است.

رفته‌رفته اینکه سازمان منابع‌طبیعی حتی خسارت اجرای تبصره‌های ماده ۳۸ را هم نداشت؛ آنجا که آمده است: «بهره‌برداری چوبی در طرح‌های

چالش‌های خروج درختان مرده از جنگل!

| شاهرخ جباری ارفعی، کارشناس امور جنگل و منابع طبیعی |

جنگلداری طی سال‌های اول تا سوم اجرای قانون برنامه توسعه صرفاً از درختان شکسته، افتاده و ریشه‌کن در چارچوب قوانین و مقررات مربوطه خواهد بود.»

یا در بندی دیگر: «بهره‌برداری از درختان ریشه‌کن، شکسته، افتاده، خشک سرپا و آفت‌زده غیرقابل‌احیا تا پیش از تصویب طرح جایگزین خشک سرپا و خاکستر تا پایان سال سوم برنامه صرفاً با مجوز سازمان جنگل‌ها، مراتع و آبخیزداری کشور مجاز است و پس از تصویب طرح جایگزین صرفاً براساس این طرح و با مجوز سازمان جنگل‌ها، مراتع و آبخیزداری کشور خواهد بود.»

با آنکه بخشنامه شد که درختانی که مسیر جاده را مسدود کرده یا به‌طورتجمعی شکسته-فتاده شده‌اند، علامت‌گذاری و حجم‌یابی شوند و به فروش برسند، اما این اقدام هم نصف‌نیمه‌رها شد. تا اینکه برنامه هفتم توسعه از راه رسید و این بار همان مضمون در ماده ۳۶ این برنامه تکرار شد. «هرگونه بهره‌برداری چوبی از جنگل و برداشت درختان جنگلی ممنوع است.» «تبصره ۱- برداشت درختان ریشه‌کن، شکسته و افتاده تجمعی ناشی از بروز عوامل طبیعی (طوفان، سیل، برف سنگین، لغزش و رانش وسیع) و آفت‌زده غیرقابل احیای جنگل‌ها (خارج از مدیریت شهرداری‌ها) و همچنین درختان خسارت‌ساز درحاشیه جاده‌های جنگلی و پارک‌های جنگلی صرفاً توسط سازمان‌منابع‌طبیعی و آبخیزداری کشور با تأیید رئیس سازمان مزبور انجام می‌گیرد.»

این روزها سرپرست سازمان متولی احتمالاً با جلب حمایت بعضی از مراکز سیاستگذار خارج از سازمان یا ابلاغ بخشنامه جدیدی پرورنده برداشت درختان شکسته-افتاده را به جریان انداخت که با واکنش یکسان طرفین سابقاً مخالف با هم، یعنی طرفداران و مخالفان توقف فعالیت طرح‌های جنگلداری، روبه‌رو شد.

طرفداران توقف فعالیت طرح‌های جنگلداری این اقدام را بی‌توجهی به قانون و حتی خیانت دانسته و آن را به نفوذ صاحبان صنایع چوب

۳

سازمان منابع طبیعی و رسالت فراموش‌شده حفظ و احیا

| باریس مجنونیان

استاد دانشکده منابع طبیعی دانشگاه تهران |

به‌نظر من کسانی که این‌گونه طرح‌های موردی را در رابطه با جنگل ارائه می‌دهند، نه دلشان به حال جنگلی می‌سوزد و نه از کارگردهای جنگل خبر دارند. آنها عمدتاً نمایندگان صنایعی هستند که جنگل برایشان معدنی است که می‌توان مواد موجود در آن را استخراج کرد. جنگل کارکردهای عدیده برای انسان و محیط‌زیست انسانی دارد که یکی از آنها برداشت چوب است؛ البته اگر جنگل مورد نظر ظرفیت و قابلیت آن را دارا باشد. زمانی که از قابلیت صحت می‌کنیم، یعنی اگر جنگل به‌اندازه و یا بیش‌ازحد ظرفیت اکولوژیک خود چوب سرپا داشته باشد. اگر جنگلی کمتر از ظرفیت اکولوژیک خود چوب سرپا دارد و باز هم اصرار کنیم برداشت چوب از آن انجام شود، مشابه این است که ما در مدیریت خود تصمیم گرفته‌ایم به اصل سرمایه‌مان دست برده و آن را کاهش دهیم. همچنان که مشخص است ادامه این رویه نه‌تنها در جنگل بلکه در هر نظام اقتصادی و تولیدی نتیجه‌ای جز ورشکستگی و از بین بردن نظام تولیدی نخواهد داشت.

موجودی سرپای هر جنگلی بنا به ظرفیت اکولوژی آن متغیر است. جنگل‌های هیرکانی با شرایط اکولوژیک منحصربه‌فرد و غنی خود دارای ظرفیت تولیدی بالا و یک سرمایه ملی بی‌نظیر هستند و موجودی سرپا ایتیمال خیلی بالایی در حدود ۳۰۰ تا ۶۰۰ مترمکعب در هکتار دارند. این ارقام می‌توانند راهنمای خوبی برای ما جهت دخالت در برداشت از جنگل باشند. بااین‌حال، متأسفانه در طول یک سده گذشته برداشت‌های سنگینی در این جنگل‌ها انجام گرفته و عملاً شرایط به‌گونه‌ای‌است که در جنگل‌های هیرکانی شمال کشور، دیگر جنگلی نداریم که موجودی سرپای آن به‌اندازه ظرفیت اکولوژیک آن باشد. بنابراین، وظیفه سازمان منابع‌طبیعی است که به‌جای طرح و برنامه‌های برداشت از این کالبد تضعیف‌شده، برای یک فعالیت اصولی برای حفظ و احیای آنها تا رسیدن به موجودی در هکتار ایتیمال در هر واحد اکولوژیک اقدام کند. این اقدام بدون تهیه و تنظیم طرح‌های جنگلداری آن‌هم با جزئیات کامل که در آن اهداف کوتاه‌مدت ۱۰ساله، میان‌مدت ۳۰-۵۰ ساله و بلندمدت ۸۰ - ۱۶۰ ساله مشخص شده است، امکان‌پذیر نخواهد بود. متأسفانه به‌نظر می‌رسد سازمان منابع‌طبیعی رسالت خود در مورد تهیه طرح‌های جنگلداری را که دلیل اصلی ایجاد این تشکیلات در گذشته بوده است، به‌کلی فراموش کرده و در مقابل دست به اقدامات موردی و مضر به حال جنگل می‌زند. تهیه و ارائه طرح خروج چوب‌های افتاده را می‌توان یکی از این موارد دانست. بدون داشتن یک طرح جنگلداری حفظ و احیا، آن‌هم مطابق آنچه چند سطر بالا به آن اشاره کردم، اقدام برای برداشت چوب‌های افتاده باعث ورود افرادی غیر از جنگل‌بان‌ها به جنگل‌ها می‌شود. وضعیتی که مطمئن نیستم که عمل برداشت به همان درختان افتاده محدود بماند. به امید ایرانی سرسبز

مرتبط می‌دانند و مخالفان توقف فعالیت طرح‌های جنگلداری این اقدام را در شرایط فقدان طرح و نبود مجری مشخص نادرست و زیانبار می‌دانند.

متأسفانه سازمان منابع‌طبیعی که در سال ۱۳۹۶ با عجله بسیار فعالیت ۵۰۰ طرح مدیریت جنگل را تعطیل کرده، هنوز پس از گذشت هفت سال حتی نتوانسته یک طرح جنگلداری جایگزین را تهیه و اجرا کند و این درحالی‌است که مهلت قانونی او برای طرح جایگزین سه سال بوده است؛ یکی از دلایل این تأخیر ایهام در سیاستگذاری است که در دستورالعمل تهیه طرح هم جریان یافته و دیگری تولید داده‌های غیرلازم و زمان‌بر برای تهیه طرح جنگلداری است.

و سرانجام و طبق معمول در پایان به این پرسش باید پاسخ گفت که چه باید کرد؟ در این ارتباط ضمن توصیه به خودداری از افراط و تفریط پیشنهادات زیر ارائه می‌شود:

۱- شورای علمی-فنی سازمان منابع‌طبیعی با بهره‌گیری از ذخیره دانش و تجربه موجود در کشور شامل دانشگاهیان، پژوهشگران و کارشناسان تقویت شود.

۲- ایهامات دستورالعمل تهیه طرح مدیریت پایدار جنگل برطرف و در تدوین و نهایی کردن طرح‌های در دست تهیه تسریع شود.

۳- ضوابط مربوط به باقی ماندن درختان خشکه‌دار و شکسته افتاده در جنگل از نظر تعداد و حجم در هکتار، مرحله پوسیدگی، محل افتادن درخت در جنگل و ... با دقت و به تفکیک نوع جنگل‌ها تعیین و به گروه‌های کاری در جنگل آموزش داده شود.

۴- بدون داشتن طرح جنگلداری و بدون امکان نظارت مستمر از هرگونه برداشت درختان شکسته-افتاده خودداری شود.

۵- زمینه به‌کارگیری دانش‌آموخته‌گان جوان علوم جنگل در تهیه طرح‌های جنگلداری نوین و در کنار تیم‌های تهیه طرح کنونی فراهم شود.

۶- برای بیان مشکلات مشاوران و گروه‌های تهیه طرح و همچنین تبادل تجربه بین آنان، جلسات هم‌دیدیشی دورهای برگزار شود.

۷- فعالیت‌های موجود در سازمان منابع‌طبیعی به جامعه اطلاع‌رسانی شود و امکان نظارت انجمن‌های علمی و سازمان‌های مردم‌نهاد در تهیه و اجرای طرح‌ها فراهم شود.

سازمان

خبر [۷]

ناراضیتی از پیش‌نویس توافق اجلاس اقلیمی کاپ۲۹

نمایندگان شرکت‌کننده در کنفرانس تغییراقلیم سازمان ملل متحد (کاپ۲۹) از تازه‌ترین پیش‌نویس توافق ابراز ناراضیاتی کرده‌اند.

به‌گزارش ایسنا به نقل از ان‌اچ‌کی، مذاکره‌کنندگان در نشست کاپ ۲۹ در باکو، پایتخت آذربایجان، در تلاش هستند تا اهداف مالی جدیدی تعیین کنند که برای کمک به کشورهای درحال‌توسعه برای مقابله با تغییراقلیم استفاده می‌شود.

پیش‌نویسی که منتشر شد، دو گزینه متضاد را مطرح می‌کند که یکی از آنها همسو با مواضع کشورهای توسعه‌یافته و دیگری همسو با مواضع کشورهای درحال‌توسعه است. بااین‌حال، این گزینه‌ها اهداف تأمین مالی را مشخص نمی‌کنند. آنها همچنین اشاره‌ای نمی‌کنند که کشورهای درحال‌توسعه و سایر کشورها باید چه تلاش‌هایی برای کاهش انتشار گازهای گلخانه‌ای انجام دهند چشم‌انداز توافق همچنان نامشخص است. این کنفرانس ابتدا قرار بود دیروز (جمعه ۲۲ نوامبر) به پایان برسد، اما ممکن است تمدید شود.

آنتونیو گوتروش، دبیرکل سازمان ملل متحد گفت زمان آن فرارسیده است که کشورها مواضع اولیه خود را تغییر دهند و زمینه‌هایی برای توافق احتمالی پیدا کنند.

محیطبان شاهرودی همچنان بیهوش است

«مهدی بخشی»، محیطبان شاهرودی، متأسفانه در حین بازگشت از مأموریت دچار حادثه شد و هم‌اکنون در بخش مراقبت‌های ویژه بستری است.

به‌گزارش مهر، مهدی بخشی که در زیست‌کره توران بیارجمند شهرستان شاهرود خدمت می‌کند، در بازگشت از مأموریت دچار حادثه شد. او به‌همراه همکار دیگریش در پی گزارشی از وقوع تخلفات زیست‌محیطی در واحد عباس‌آباد به محل اعزام شد و بعد از رصد و رزنی در حین بازگشت که موتورسیکلت دچار واژگونی می‌شود که متأسفانه محیطبان شاهرودی در این حادثه دچار شکستگی از چند ناحیه و همچنین بیهوشی می‌شود. مع دست این محیطبان نیز به‌صورت جدی دچار تروما شده است.

علی‌رغم گذشت سه روز، همچنان این محیطبان بیهوش است و این موضوع نگرانی‌هایی را ایجاد کرده است. طی تماس تلفنی با بیمارستان محل بستری این محیطبان شاهرودی مشخص شد او تا زمانی که بیهوش است، امکان انتقال و اعزام به تهران را ندارد و فعلاً تحت درمان قرار دارد تا هوشیاری خود را بدهست بیابد. یکی از افراد مطلع در این زمینه به خبرنگار مهر، گفت: برای مهدی بخشی حادثه جدی به‌لحاظ آسیب رخ نداده، اما بیهوشی او به پایان نمی‌رسد و این ما را قدری نگران کرده است.

«سید حسن میرکمالی»، دادستان شاهرود، نیز با حضور بر بالین این محیطبان در جریان آخرین وضعیت درمان او قرار گرفت. همچنین، مسئولان محیطزیست شهرستان شاهرود نیز از او عیادت کردند و قرار است یکی از مسئولان اداره‌کل محیطزیست نیز امروز بر بالین او حاضر شود.

ستاد احیای دریاچه ارومیه را برعهده داشتند، در سه سال گذشته مسئولیت اجرایی ستاد احیا برعهده استان آذربایجان‌غربی بود. در این جلسه بنا بر این شد که اقدامات انجام‌شده طی سال‌های گذشته بررسی و آسیب‌شناسی شود و همچنین، به‌نظر می‌رسد که اگر مسئولیت این ستاد در سطح ملی پیگیری شود، بهتر بتواند مؤثر باشد؛ به‌خصوص در حوزه نرم‌افزاری که بیشتر مرتبط بود با الگوی کشاورزی و بحث‌های آموزش‌هایی که کشاورزان باید می‌دیدند و موضوع معیشت. این اقدامات قطعاً جای کار بیشتری دارد و بر این اساس هم به‌نظر می‌رسد که حتماً این بازنگری در دستور کار قرار گیرد.

او درباره وضعیت دریای خزر نیز گفت: در اجلاس کاپ ۲۹ که شرکت کردیم، جلسه‌ای در مورد عوارض تغییراقلیم بر دریاها بود. من آنجا در مورد مشکلات دریای خزر و مشکلات محیط‌زیستی سفرتهالی داشتم؛ چون ما کنواسیونی داریم تحت‌عنوان کنواسیون تهران یا همان خزر و یکی از موضوعاتی که ما در دستورکار قرار دادیم که آن‌شامله سال آینده در کاپ ۷ در تهران میزبان هستیم، بحث همین اولوگی‌های محیط‌زیستی دریای خزر است و همین طور کاهش سطح تراز آب دریای خزر، بنابراین، این یکی از موضوعاتی است که حساسیت زیادی دارد. همان‌جا هم ما با وزرای محیط‌زیست آذربایجان و قزاقستان و ترکمنستان جلسه‌ای داشتیم و در این مورد صحبت کردیم. اما در مورد تالاب‌ها هم به‌رحال موضوعات تالاب‌ها بسیار گسترده است؛ یکی بحث قحابه تالاب‌ها و دیگری بحث

رئیس سازمان حفاظت محیط‌زیست:

بیش از ۴۰۰ طرح اقتصادی مجوز محیط‌زیستی ندارد

او در پاسخ به این پرسش که آیا طرح‌های توسعه‌ای براساس آمایش‌های سرزمینی تدوین می‌شود، گفت: ما توسعه‌ای را می‌پذیریم که محیط‌زیست در آن محور و اصل باشد و این را آقای رئیس‌جمهور هم به‌کرات در صحبت‌های خود اشاره کرده‌اند. در همین مدت پیش‌نویس آیین‌نامه‌ای را تهیه کردیم و با هدف شفافیت، پیش‌نویس آیین‌نامه ارزیابی اثرات محیط‌زیستی پروژه‌ها را در دسترس همگان قرار دادیم تا بااستفاده از خرد جمعی بتوانیم یک آیین‌نامه کاربردی داشته باشیم که کارایی و اثرگذاری لازم را داشته باشد.

انصاری اضافه کرد: در مورد پروژه‌ها هم یک مشکلی داشتیم؛ در دهه‌های گذشته برای برخی پروژه‌ها ارزیابی اثرات محیط‌زیستی اعمال نمی‌شد. هدف از ارزیابی اثرات محیط‌زیستی این است که با رویکرد پیشگیرانه از تبعات و پیامدهای مخرب یک پروژه، به محیط‌زیست جلوگیری کنیم.

به‌گفته رئیس سازمان محیط‌زیست، در حال حاضر بالغ‌بر ۴۱۱ پروژه در کشور داریم که مربوط به سنوات گذشته است و ارزیابی اثرات محیط‌زیستی ندارند؛ یعنی اصلاً مجوز محیط‌زیستی ندارند، اما پیشرفت فیزیکی دارند و بعضاً به بهره‌برداری رسیده‌اند و حالا

رئیس سازمان حفاظت محیط‌زیست گفت: بیش از ۴۱۱ پروژه در کشور داریم که مربوط به سنوات گذشته بوده و مجوز محیط‌زیستی ندارند، ولی پیشرفت فیزیکی دارند و بعضاً به بهره‌برداری رسیده‌اند و باید تعیین‌تکلیف و بررسی شوند. به‌گزارش روابط‌عمومی سازمان حفاظت محیط‌زیست، «شینا انصاری» در برنامه تلویزیونی صف اول، درباره کارگروه ملی کاهش آلودگی هوا گفت: بیش از ۲۳ دستگاه روی قانون هوای پاک دخیل هستند، ولی دقیق‌تر ۱۱ دستگاه اصلی داریم که تکالیف مشخصی دارند؛ یعنی نقششان بسیار برجسته‌تر و بارزتر است. به‌رحال، باید این موضوعات پیگیری شود و درباره سیاهه انتشار یک برنامه داریم برای بروزرسانی، ولی فعلاً همین سیاهه انتشار مبنای عمل ما است. کاری که در دستورکار داریم این است که کارگروه ملی آلودگی هوا را ریاست معاونت اجرایی رئیس‌جمهور برگزار کنیم و از دستگاه‌ها خواستیم که با بالاترین سطحی که می‌توانند در این جلسات حضور داشته باشند که بتوانیم درباره تصمیمات مهم داشته و به اجماع برسیم. به‌رحال، تلاش‌مان به‌عنوان سازمان محیط‌زیست این است که بتوانیم در حوزه آلودگی هوا با تمرکز بر اولویت‌ها موضوعات را پیگیری کنیم

تئاتر

نمایش «گود» در خانه هنرمندان ایران

فیلم تئاتر «گود» به کارگردانی دومینیک کوک در سینماک خانه هنرمندان ایران به نمایش درمی‌آید. به‌گزارش مهر، فیلم‌تئاتر «گود» (۲۰۲۳) به کارگردانی دومینیک کوک چهارشنبه ۷ آذر ساعت ۱۷ در سینماک خانه هنرمندان ایران به نمایش درمی‌آید. در خلاصه داستان فیلم تئاتر «گود» آمده است: «پروفیسور جان هالدر مرد «خوبی» است. اما مردان «خوب» هم باید برای زنده‌ماندن خود را با شرایط موجود وفق دهند.»

نشست

بررسی اثری از «رنه مگریت» در موزه هنرهای معاصر

دوازدهمین هم‌اندیشی «یک اثر یک نشست» ۵ آذر با نمایش «راه آسمان» اثری از رنه مگریت در موزه هنرهای معاصر تهران برگزار می‌شود. این اثر از آثاری است که در دهه‌های اخیر کمتر به نمایش درآمده است. به‌گزارش مهر، دوازدهمین هم‌اندیشی «یک اثر یک نشست» با محوریت سینما-تقاشی با حضور «اسماعیل بنی‌اردلان» مدرس، پژوهشگر و نویسنده هنری و «داود بنی‌اردلان» دبیر جلسه، دوشنبه ۵ آذر با نمایش اثر رنه مگریت با عنوان «راه آسمان» در سالن اجتماعات موزه هنرهای معاصر ساعت ۱۵ برگزار می‌شود.

عکاس: پیمان حمیدی‌پور - میزان

تیریزی یکی از بزرگترین و مهمترین مراکز قالیبافی در سطح ایران و جهان است. این شهر از سوی «شورای جهانی صنایع‌دستی» به‌عنوان «شهر جهانی بافت فرش» انتخاب شده است.

عکس نوشت

شهرهای جهان

تلاش کره‌جنوبی در توسعه فناوری جذب کربن

ملی رشد سبز و کربن‌خنثی» این کشور به‌شمار می‌آید. دولت کره‌جنوبی در همین راستا و با هدف کاهش انتشار گازهای گلخانه‌ای به میزان ۴۰ میلیون تن تا سال ۲۰۳۰، اقدامات نوینی را در زمینه جذب کربن درون‌ساحلی آغاز کرده است که شامل پروژه‌های نوین بهره‌بردار در زمینه ذخیره‌سازی کربن در زیر دریا، با سرعت بالایی در حال رشد و تکامل هستند و در این مسیر با چالش‌ها و فرصت‌های جدیدی از همکاری‌های بین‌المللی در صنعت تا نوآوری‌های فناوری روپرو می‌شوند. به‌گزارش ایما، تحقیقات حاکی از آن است که فناوری‌های جذب کربن می‌توانند انتشار

درحالی‌که تغییرات اقلیم به یکی از بزرگترین چالش‌های قرن بیست‌ویکم تبدیل شده است، فناوری‌های جذب، استفاده و ذخیره کربن به‌عنوان یک راه‌حل امیدبخش برای کاهش گازهای گلخانه‌ای و حفظ سلامت زمین مطرح می‌شوند. پژوهش‌های نوین بهره‌بردار در زمینه ذخیره‌سازی کربن در زیر دریا، با سرعت بالایی در حال رشد و تکامل هستند و در این مسیر با چالش‌ها و فرصت‌های جدیدی از همکاری‌های بین‌المللی در صنعت تا نوآوری‌های فناوری روپرو می‌شوند. به‌گزارش ایما، تحقیقات حاکی از آن است که فناوری‌های جذب کربن می‌توانند انتشار

درحالی‌که تغییرات اقلیم به یکی از بزرگترین چالش‌های قرن بیست‌ویکم تبدیل شده است، فناوری‌های جذب، استفاده و ذخیره کربن به‌عنوان یک راه‌حل امیدبخش برای کاهش گازهای گلخانه‌ای و حفظ سلامت زمین مطرح می‌شوند. پژوهش‌های نوین بهره‌بردار در زمینه ذخیره‌سازی کربن در زیر دریا، با سرعت بالایی در حال رشد و تکامل هستند و در این مسیر با چالش‌ها و فرصت‌های جدیدی از همکاری‌های بین‌المللی در صنعت تا نوآوری‌های فناوری روپرو می‌شوند. به‌گزارش ایما، تحقیقات حاکی از آن است که فناوری‌های جذب کربن می‌توانند انتشار

قفسه

پاراگونه مقایسه هنرها

موسیقی، به‌جای دیگر صناعات و فنون، سخن از ربط و نسبتی به میان آورد که پیش‌تر در کار نبود. خبرگزاری ایبنا درباره این کتاب نوشته است که این کتاب یکی از آثار مهم و برجسته داوینچی است که در آن به بررسی رابطه هنر و علم پرداخته و مفهوم هنرهای «زیبا» را مطرح می‌کند. این اثر در تاریخ هنر غرب تأثیر زیادی داشته و به شکل‌گیری دسته‌ای مستقل از هنرهای زیبا کمک کرده است. در دوران قدیم، هنرها به‌طور جداگانه در نظر گرفته نمی‌شدند؛ موسیقی با ریاضیات مرتبط بوده و نقاشی و مجسمه‌سازی با حرفه‌های دیگر مانند پزشکی و آهنگری.

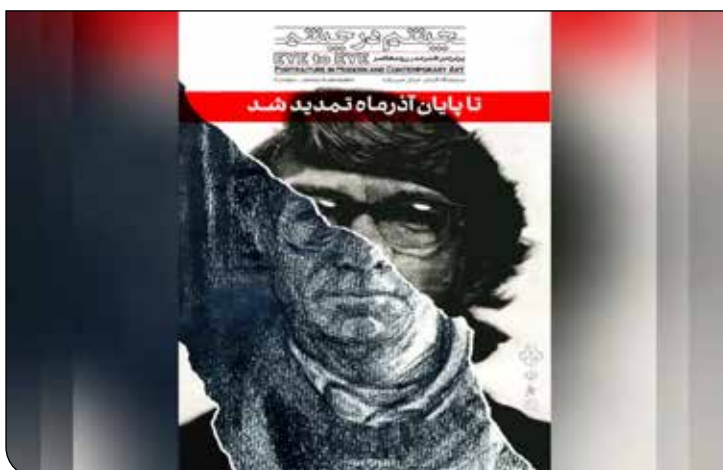
کتاب «پاراگونه؛ مقایسه هنرها» نوشته «لئوناردو داوینچی» با ترجمه «وحید غلامی‌پور فرد» از سوی نشر بیدگل به چاپ رسیده است. در معرفی کتاب آمده است: «در پاراگونه (به‌معنای مقایسه) داوینچی می‌کوشد نشان دهد که نقاشی در ردیف علوم قرار می‌گیرد و مشاهده‌گر و بازنمای دقیق جهان است و فرایند خلق این هنر، کارکرد آن و ابزار خلق و درکش بر نظایرشان در شعر و مجسمه‌سازی و موسیقی و معماری برتری دارند. باین‌همه، حکایت پاراگونه تنها حکایت تقاشی و کار هنری نیست بلکه موضوعاتی در آن طرح می‌شوند که بیشتر در حوزه کار فیلسوفان هنر جای می‌گیرند. از این گذشته، پاراگونه از نخستین نوشته‌هایی است که به شکل-گیری دسته مستقلی به‌نام «هنرهای زیبا» کمک کردند. در روزگار قدیم، این هنرها را کنار هم نمی‌نشانند. موسیقی همنشین ریاضیات بود و شعر فرع دستور و خطابه. نیز نقاشان را بیشتر همکار داروگران و رنگرزان می‌دانستند و مجسمه‌سازان را همکار آهنگران و معماران را همکار بنایان. مقایسه نقاشی با شعر و مجسمه‌سازی و معماری و

گنج‌نامه

سمن‌پویان غبار غم جو بنشینند، بنشانند
پری‌رویایان قرار از دل جو بستیزند، بستانند
به فتراک جفا دل‌ها جو برینند، برینند
ز لطف غنبرین جان‌ها جو بگشایند، بفشانند
به عمری یک نفس با ما جو بنشینند، برخیزند
نهال شوق در خاطر جو برخیزند، بنشانند
سرسک گوشه‌گیران را جو دریابند، در یابند
رخ مهر از سحرخیزان نگردانند، اگر داند
ز چشم لعل ژفانی جو می‌خندد، می‌بارد
ز رویم راه پنهانی جو می‌بیند، می‌خواند
دوای درد عاشق را کسی کو سهل پندارد
ز فکر آنان که در تدبیر درمانند، در مانند
جو منصور از مراد آنان که بردارند، پر دارند
بدین درگاه حافظ را جو می‌خواند، می‌راند
در این حضرت جو مشتاقان نیاز آرند، ناز آرند
که با این درد اگر دریند درمانند، در مانند
حافظ

گالری‌گردی

تمدید «چشم در چشم» تا پایان آذرماه

چشم در چشم با استقبال کسب‌بایسته نمایندگان و علاقه‌مندان هنرهای تجسمی و گنجه‌نمونه هنرهای معاصر، نمایشگاه را تا پایان آذرماه تمدید می‌کنیم. معاون امور هنری افزود: در این

معاون امور هنری وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی نمایشگاه چشم در چشم موزه هنرهای معاصر را تا پایان آذرماه تمدید کرد. به‌گزارش روابط‌عمومی معاونت امور هنری، نادره رضایی گفت: نمایشگاه

روزها موزه هنرهای معاصر شاهد صف‌های طولانی مردم برای تماشای آثار پرتیر گنجه‌نمونه است، امیدواریم با این تمدید علاقه‌مندان بیشتری فرصت داشته باشند تا با فراغت به موزه بیایند. در این نمایشگاه ۱۲۰ اثر از هنرمندانی مانند فرانسیس بیکن، لوترک، پیکاسو، ونسان ون‌گوگ، اندی وارهول، جاکومتی، جیمز اسنور، ادوارد مونک، جیمز دین، رابرت راشنبرگ، فرانز لوه، خون میره، کمال‌الملک، بهمن محمص، مارکو گریگوریان، محمود جوادپور، احمد اسفندیاری، ژوزه تباتیایی، کامبیز درمبخش، غلامحسین نامی، مهدی سبحانی، فرشید ملکی، کوروش گلناری و... در پنج گالری موزه به نمایش درآمده است. آن‌طورکه ایرنا نوشته، در گنجه‌نمونه هنرهای تجسمی نگهداری می‌شود که نزدیک به ۴۰۰ عدد از آنها، دارای ارزش استثنایی هستند. از جمله آثار مهم موزه، می‌توان به کارهای شاخصی از گوگن، ژتور، پیکاسو، ماکگریت، ارنست، یولاک، وارهول، لویت، و جاکومتی اشاره کرد. علاقه‌مندان می‌توانند هر روز غیر از روزهای دوشنبه از ۹ صبح تا ۶ عصر برای دیدن این نمایشگاه از موزه هنرهای معاصر تهران واقع در تهران، خیابان کارگر شمالی، حد فاصل بلوار کشاورز تا خیابان فاطمی، جنب پارک لاله بلیت تهیه کنند.

ادبیات جهان

اعلام برندگان جایزه ملی کتاب آمریکا

«پرسیوال اورت» با رمان «جیمز» که بازنویسی اثر «ماجرای هاکبری فین» است، برنده بخش داستانی هفتادوپنجمین دوره از جایزه ملی کتاب آمریکا شد. به‌گزارش ایبنا، این جایزه یکی از معتبرترین جوایز ادبی ایالات متحده آمریکا

محسوب می‌شود. «گاردین» نوشته است این نویسنده ۶۷ساله همچنین برای نگارش رمان «جیمز» که بیشتر روی داستان شخصیت «جیم» تمرکز دارد، به فهرست نامزدهای نهای جایزه بوکر اسمال راه یافته بود و پیش از اعلام برنده نهای

«بوکر» در سایت‌های پیش‌بینی به‌عنوان یکی از شانس‌های اصلی دریافت بوکر در نظر گرفته شده بود. باین‌حال این جایزه به «سامانتا هاروی» رسید. «اورت» که بیشتر رمان «پاک‌کردن» را به نگارش درآورده است و در سال ۲۰۲۳ یک فیلم برنده اسکار با اقتباس از آن ساخته شده است، اسمال برای کسب جایزه ملی کتاب آمریکا در بخش داستانی با «میراندا جولای»، نویسنده و فیلمساز برای رمان «هر چهار نفر»، «پمی آگودا» برای نگارش نخستین مجموعه داستان‌های کوتاه خود با عنوان «گوستروت»، «کاوه اکبر» برای خلق نخستین رمان خود با عنوان «فدایی»، «هشام مطر» با رمان «دوستان من» رقابت کرد. همچنین، در بخش غیر داستانی جایزه ملی کتاب آمریکا «جیسون دلون» برای نگارش «سریازان و پادشاهان» به‌عنوان برنده جایزه ۱۰ هزار دلاری انتخاب شد. در این شاخه «الیزا گریسولود» برای «چرخه امید»، «سلمان رشدی» برای «چاقو»، «کیت مان» برای «Unshrinking» و «دیورا جکسون» برای نگارش کتاب خاطرات «Whiskey Tender» نامزد دریافت جایزه شده بودند. علاوه‌براین، «لینا خلف تقاچه» شاعر فلسطینی-آمریکایی برای مجموعه شعر «چیزی درباره زندگی کردن» به‌عنوان برنده جایزه ۱۰ هزار دلاری شاخه شعر معرفی شد.